

[Elna Munch.]

Jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Pinholt ingenlunde kan sammenligne sit Høstgilde med, at han lukker op for Radioen. Han holder et privat Høstgilde, og det har man endnu ikke tænkt sig Muligheden af at forlystelsesbeskatte — ganske vist har en tidligere Finansminister, som det ærede Medlem kender godt, søgt at inddrage mange forskellige Omraader under Forlystelses-skatten, men hans finansielle Øje er dog ikke faldet paa Høstgilder. Naar det ærede Medlem Hr. Pinholt derimod lukker op for sin Radio, er det Staten, som sender ham Forlystelsen ind i Stuen. Jeg tror derfor ikke, de to Ting kan sammenlignes. Man har for øvrigt ikke regnet med, at Radiofonien skulde yde Forlystelsesafgift af alle sine Udsendelser. Der er en Del, som ikke er regnet med til Forlystelser; og som man ikke vil kræve nogen Afgift af.

Radioraadet, som har været spurgt om dette Forslag, har for Flertallets Vedkommende erklæret, at det er urimeligt, at Radiofonien skulde understøtte Teatret, der ingen Værdi har for Udsendelserne. Men det forekommer mig bemærkelsesværdigt, at et Medlem af Radioraadet, Hr. Otto Rung, har anført det modsatte ud fra den Betragtning, at der er et saa enormt Forbrug ved Radiofonien af den hidtil foreliggende kunstneriske Produktion, at man hurtigt nærmer sig det Punkt, hvor Materialet udtømmes eller i hvert Fald forældes. Det kan heller ikke nægtes, at man, naar man hører Radiofoniens Udsendelser, undertiden maa synes, at Bunden er skrabet. Otto Rung mener derfor, at det ligger inden for Statsradiofoniens Opgave at støtte Udviklingen af et nyt Materiale til Brug ved Radioudsendelserne.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt mente, at Radiofonien ingenting fik; men den faar altsaa efter sagkyndig Mening dette, at de Udsendelser, som Radiofonien skal præstere, underbygges ved, at man opretholder og støtter de Kunstnere, som man kan anvende ved Radiofoniens Udsendelser. Jeg synes ogsaa, det vilde være et sørgeligt Fremtidsperspektiv, hvis hele den dramatiske Kunst herefter skulde begrænses til Hørespil. Det vil sikkert indrømmes, at det meste af, hvad der hidtil er fremkommet paa dette Omraade, har været ganske overordentlig ringe.

I Paragraffen om den kulturelle Fond, § 7, staar der, at den skal være til Fremme af Tonekunst. Jeg kunde ønske, at man havde givet den en noget videre Opgave. Den højtærede Undervisningsminister sammenlignede i sin Forelæggelsestale den nye Fond med de to Carlsbergfonds, den ene til

Videnskaben, den anden til den bildende Kunst, og nu, siger den højtærede Minister, bør vi ogsaa have en Fond til Støtte af Tonekunsten. Men kunde man ikke udvide denne Opgave, saaledes at man ikke bestemt fastsatte, hvad man skulde bruge Fonden til? Jeg kunde bl. a. tænke mig, at den kunde omfatte Forfattere, derigennem kunde man ogsaa gavne Teatret. Jeg henstiller dette til Overvejelse.

Man har anført, at Ministeren ved denne Ordning vilde faa Hals- og Haandsret over Teatret. Det er imidlertid ganske forkert. Det Tilsynsraad, som man tænker nedsat, og som det ærede Medlem Hr. Pinholt for lidt siden afslørede sig som en Slags Fader til — han vilde ganske vist ikke mere anerkende Barnet som sit, men saadan gaar det tit med Fædre; nu foreligger der jo imidlertid et Lovforslag om, hvordan man, selv om et Barn er født uden for Ægteskab, ikke kan fornægte det —, dette Tilsynsraad vil til Stadighed være i Kontakt med Rigsdagen og med Finansudvalget; alle Dispositioner af større Rækkevidde skal kontrolleres af Tilsynsraadet, der jo bl. a. faar den vigtige Opgave at være medbestemmende ved Ansættelse i pensionsgivende Stillinger. Herved stilles Rigsdagen adskilligt friere for Fremtiden. Man maa erindre, at hvis vi nu vilde afhænde Teatret, som der har været Tale om, og ophæve det som Statsteater, vilde Staten faa en meget betydelig Pensionsbyrde. Den Bestemmelse, jeg her nævner, er da indført, for at der ikke skal være det Pres paa Rigsdagen i Fremtiden, som der faktisk er nu.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt hævdede, at man burde stryge Opera og Ballet og nøjes med Skuespil. Det ærede Medlem Hr. Pinholt synes at have en lidt vanskelig Opgave som Ordfører, idet han skulde misbillige fra først til sidst, men ustandselig lod skinne en Kærlighed til Teatret igennem, som han ikke helt kunde fornægte. „Orfeus“ var forfærdelig, men paa den anden Side storartet, og saadan var det helt igennem, paa den ene Side — paa den anden Side, i Virkeligheden udmærket, men dog burde man se at komme af med det alt sammen. Vi har imidlertid overvejet meget grundigt i Kommissionen, hvad det vilde føre til, hvis man indskrænkede sig til Skuespil og ikke havde Opera og Ballet. Det viste sig, at man ikke vilde spare noget synderligt, for Sagen var den, at der var ingen i Kommissionen, der mente, at man kunde gaa med til at hindre, at saadanne Stykker som „Elverhøj“ og „Der var engang —“ og forskellige andre, som er